

Janke Wikholms Krönika

Januari 2013

Minus trettiosex i Vittangi!

Sista arbetsdagen innan jul kör jag tidigt från Kiruna till Pajala. Det är sträng kyla och när jag passerar Vittangi ser jag att bilens tempmätare visar minus 36 grader. Jag börjar fundera på vad som skulle hända om bilen strejkar. Fungerar mobilen, har jag tillräckligt med kläder. Är jag förberedd?

Jag kommer helskinnad fram till Pajala och får träffa de tre elever som går på en YH-utbildning i Bergteknik. Den genomförs med modern teknik på distans, så jag kunde ha stannat i Kiruna. Men jag vill helst träffa eleverna "live" så därför alternerar jag mellan Kiruna, Jokkmokk, Gällivare och Pajala. Fast det blir inte så mycket live denna gång. På grund av risk för rundgång kan jag inte sitta i samma rum som eleverna. Dessutom strejkar ljudet så seminariet om arbetspsykologi blir till en monolog.

På väg söderut från Pajala kör jag längs Torneälven. Jag är lite missnöjd med den moderna distanspedagogiken och konstaterar lite surt att bilar i alla fall fungerar i "alla väder". Men resan längs det öppna forsande vattnet och den rodande himlen är så hänförande vacker att jag snart blir på bättre humör. När jag kommer fram till Siknäs vid kusten är det "bara" 28 grader. På kvällen eldar jag i den nyuppsatta gamla kakelugnen och tittar på stjärnorna och njuter av den kommande ledigheten. Livet är inte så dumt! När jag på morgonen ska åka till flyget är bilen totalt död och inte ens elkablar hjälper. Jag vill inte fira jul på distans och får skjuts till flyget av en snäll bygranne som ska till Luleå och handla julklappar. Även bilar brista kan!

Vi är så vana vid att teknik fungerar så vi tar den för given. När så naturen visar sig i form av snöoväder eller sträng kyla blir vi handlingsförlamade. Trafiken i Stockholm brakar samman och tågen i norr ställs in eftersom man inte vågar köra när det är för kallt. Var det så förr?

Men inget ont som inte har något gott med sig. När jag en förmiddag sitter fast på Luleå flygplats och blir bjuden på kaffe av SAS märker jag att folk börjar prata med varandra. Jag hör mobilsamtal ställa in och boka om möten. De flesta låter glada, nästan lite upprymda. Jag tänker på ett gammalt uttryck som jag lärde mig under mina år på koksverket i Luleå: "Det är som roligast när det är som djävligast. Fast inte för ofta!"

Arbetsmiljöåret 2012 blev ungefär som jag siade om för ett år sedan. Färre svåra olyckor förvisso, dödsolyckorna har minskat kraftigt jämfört åren tidigare. Bra. Men det beror nog mer på konjunkturen (turen?) än på att vi är "så mycket bättre". Däremot har det inte kommit några nya visioner om hur vi skapar "säkrare och roligare" jobb. Det är ganska tyst!

Vad kan vi förvänta av och hoppas på av 2013? Jag vet inte om jag är ensam om att tycka detta – tror inte det – men nog skulle det behövas lite mera "Change" och mindre "På stället marsch"? Att vi förra året vid flera tillfällen hyllade att skyddsombudet fyllde 100 år var bra. Nu vill jag diskutera visioner och idéer för hur arbetsmiljöarbetet ska utvecklas i framtiden. En ny föreskrift om hur den psykosociala arbetsmiljön ska bli bättre vore alldeles utmärkt.

Så. Nu har vi hyllat skyddsombudet, en av huvudaktörerna i arbetsmiljöarbetet. År 2013 diskuterar vi fram en plan för arbetsmiljöarbetet och ser till att arbetsmiljön – precis som Arbetslinjen i förra valet - får en framträdande plats i Valet 2014! Change!

Arbetsmiljöhälsningar!

Janke Wikholm

Skicka synpunkter på krönikan till info@jankewikholm.se
Läs flera krönikor på www.jankewikholm.se

JANKE
WIKHOLM